

The book cover features a dark teal background with several large, stylized gears in shades of blue and gold. The title 'OD VŠEHO TROCHU' is prominently displayed in the center, with each letter intricately designed to incorporate mechanical motifs. For instance, the 'O' at the beginning is a gear, the 'H' is an hourglass, and the 'T' is a piston. The letters are primarily gold with blue outlines and internal details.

OD VŠEHO TROCHU

2. Vydání

LUCIE ORTEGA

Lucie Ortega

OD VŠEHO TROCHU

2. vydání

OBSAH

NEZBYTNÁ OPATŘENÍ PRO UDRŽENÍ	
OPTIMÁLNÍHO VÝVOJE LIDSTVA	4
STOPAŘ	18
ET OMNIA VANITAS	53
TEHDY V BARCELONĚ	69
ANDĚLSKÁ KŘÍDLA	89
O AUTORCE	106
COPYRIGHT	107

Nezbytná opatření pro udržení optimálního vývoje lidstva

Rozlehlá vstupní hala zela krátce po poledni prázdnotou. Jedinou reprezentantkou víceméně inteligentních bytostí byla žena neurčitého věku, obehnaná masivní ohradou z plastu napodobujícího tmavé dřevo. Této ohradě se říkalo recepce a ať už zde byla proto, aby oné ženě poskytovala aspoň zdánlivé soukromí, či proto, aby jí zabránila v útěku, ten malý hnědý ostrůvek připadal každému návštěvníkovi nevyhnutelně jako zoufalý pokus architekta vzepřít se metalickému stihomamu, jehož následky citelně poznamenaly celou halu.

Recepční však svému okolí věnovala pozornost jen velmi zřídka. Patřila k těm víceméně inteligentním bytostem, jež veškerou svou inteligenci, tedy tu část, vyjádřenou slovem *více*, pokládají na oltář své fyzické stránky ve snaze učinit z ní předmět všeobecného obdivu a zamaskovat tak ono *méně*. Této činnosti, kterou ve svém životním organizéru označila červenou poznámkou PRIORITA DNE, ráda věnovala maximum času, zvláště toho placeného. Jejím krédem bylo rčení jinak oblíbené mezi výrobci automobilů a kuchyňských elektrospotřebičů: *dokonalost v každém detailu*. Na obličeji nosila make-up v takovém množství, že by po opatrném sejmutí mohl nabýt

samostatné existence o struktuře ne nepodobné keramické škrabošce, a oční stíny se třpytkami vrhaly na stěny zářivá světélčka, díky nimž recepce budila dojem soukromého planetária. Kdykoliv pak recepční zamrkala, prožil její mikrokosmos dva mohutné otřesy, které by se daly nazvat zemětřesením, kdyby mohl vesmír být na zemi.

Čas se objevil přímo uprostřed haly a zvědavě se rozhlédl, než majestátně vykročil k ženě za pultem. Nechtě osočovat její pracovní vytížení, které bylo vskutku do očí bijící, zůstal stát přímo před ní a zdvořile vyčkával. Recepční byla skutečně velmi zaneprázdněna a to svým dokonale prioritním způsobem. Právě totiž seděla s nohama nataženými na stůl vedle klávesnice luxusního počítače, jímž společnost ráda dělala dojem na klienty, a nepatrnými pohyby posilovala kotníky, přičemž si zálibně prohlížela linii svých nohou v silonkách s lycrou. Najednou postřehla, že jakási skvrna na Slunci zastiňuje to, co by dle jejího názoru mělo být prohlášeno za mezinárodní kulturní dědictví, nebo možná za jeden z těch novodobých divů světa: ji. Rozladěně se zamračila a zvedla oči ke starci, jenž se s vlídným úsměvem hrozivě tyčil na opačné straně plastové hradby. Okamžitě jediným plynulým pohybem sundala nohy ze stolu, smetla i se lžičkou do koše kelímek od nízkotučného jogurtu, co měla k obědu, uklidila do šuplíku lak na nehty, rtěnku a tvářenku a nasadila půvabně inteligentní úsměv, na němž léta tvrdě pracovala. Vše se událo tak rychle, že i trénovaný pozorovatel by snadno podlehl dojmu, že recepční strávila v této poloze třeba i několik posledních dní, trpělivě vyčkávajíc dalšího příchozího, aby

jej zahrnula svou ubíjející ochotou. Evidentně šlo o pravidelně procvičovaný manévr.

„Přejete si?“ zašveholila.

„Mluvit s panem Leopoldem Mazancem, prosím,“ odvětil Čas pohotově.

„Ehm... máte zřejmě na mysli pana Mazáka,“ nadhodila nejistě recepční.

„Cože? Ach! Ano, ovšem. Má chyba,“ zasmál se Čas a pokýval hlavou. „Pan Mazák, to je on.“

Recepční se mimoděk pokusila upravit si účes vylakovaný do konzistence skelné vaty a zvážila tu neobvyklou žádost. Pan Mazák, vedoucí tajného projektu, o němž ona sama nevěděla víc, než že byl tajný, neměl nikdy návštěvy.

„Máte domluvenou schůzku?“ optala se uctivě, což nezakrylo pochybovačný podtón. Ve skutečnosti právě přemýšlela, bude-li třeba volat ochranku, a pokud ano, kolik jejích členů se asi právě zdržovalo v hospůdce přes ulici. Podle toho by se pak rozhodla, má-li mačkat tlačítko na spodní straně stolu, nebo hlasitě křičet. Na svou chladnokrevnou rozvážlivost byla odjakživa pyšná.

„Och, to vskutku nemám,“ prohlásil pobaveně stařec. „Vedoucí tajného projektu mě vždy přijímá bez předchozí dohody. A ještě nikdy toho nelitoval.“

„Vážně?“ podivila se recepční. Cítila povinnost tuto záležitost řádně prověřit. Opravdu řádně. „A co vy vlastně víte o projektu?“

„Proč se ptáte?“ opáčil Čas.

„No já...“, trhla rameny recepční a nervózně se zachichotala, „jen tak. Říkám si, jestli mě nevodíte za nos.“

Čas s bezelstným úsměvem zavrtěl hlavou a naklonil se blíž. Jeho jiskřivě modré oči nechaly oční stíny recepční zblednout závistí.

„Já vím, že tak chytrá mladá dáma jako vy má přehled o všem. Víte, že cílem projektu je nalézt způsob, jak provést plastickou operaci bez operace.“

Recepční vylezly oči jako hlemýžďovi a konečky řas zmizely v pečlivě upraveném obočí. Pak se na její tváři objevil šibalský výraz a levá ruka ji začala silně svrbět – jako vždy, když se jí do mysli vkradlo neovladatelné nutkání popadnout mobil a napsat jednu, dvě nebo třicet esemesek. Naštěstí ale neztratila hlavu.

„Hm, takže vy o tom fakt víte, co?“ zamrkala a vesmír kolem ní se roztančil.

„Ovšem,“ přikývl Čas a znovu se narovnal do plné výše. Chtěl to uspíšit. Už ho zase pronásledovaly myšlenky na jídlo a v páskových sandálech mu příšerně táhlo na nohy. Měl si vzít ponožky. „Poslyšte, času není nazbyt. Zaveďte mě k vedoucímu, než se ten silikon rozteče.“

Vedoucí tajného projektu, pan Mazák, který neměl ani nejmenší ponětí, že byl jen před několika minutami povýšen na sladký bochník s rozinkami, si unaveně změřil starce před sebou. Dnešní den byl jako jedna nekončící noční můra. Pochůzkářka nemohla kvůli střevním potížím doručit důležité materiály o tajném projektu generálnímu řediteli, který nesl pocit, že byl přehlédnut, se značnou nelibostí. Po

té nepříjemné scéně, kdy se pan Mazák pokoušel několik minut usilovně předstírat, že není tam, kde je, a přesvědčit tak rozzuřeného generálního ředitele, aby odešel řvát tam, kde není, v domnění, že tam je, se objevila zpráva finančního ředitele, který si ranní hádku s novomanželkou vykompenzoval seškrtáním rozpočtu na příští rok. V důsledku toho přišel pan Mazák o vyhlídku na rodinný vůz, s nímž, jak uvedl, hodlal jezdit na služební cesty. Kolem oběda už nemohl slovo ředitel ani slyšet. Naneštěstí se právě v této kritické době ukázala nekompetentnost jeho mladého asistenta, jenž nebyl s to zachovat klid při pohledu na opět se dostavivší cukání v šéfově levém oku a zcela neprofesionálně dostal epileptický záchvat. Proto nemohl uvařit kávu a automat na chodbě vypustil ze svého nitra pouze jakousi zahnědlou vodu, kvůli níž se nyní organismus vedoucího projektu nacházel ve stavu akutního bezkofeinového šoku. Připadal si napnutý jako lano, na němž si mamut zkouší bungee-jumping. A teď tu navíc před ním sedělo tohle individuum, které nemělo vzhledem daleko k bezdomovci, a hodlalo s ním vést – ale to je přece směšné! – obchodní jednání. Jak rád by se ho rychle zbavil!

„Kávu?“ nadhodil s nadějí.

„Nikoliv, děkuji vám.“

Vedoucí si zklamaně povzdechl. Když se pak stařec přisunul blíže ke stolu, instinktivně se zaklonil a zadržel dech.

„Mé jméno je... Tempus,“ začal Čas s rafinovaným výrazem, který měl vedoucího uvést v omyl, že hledí na ostříleného, světaznalého obchodníka. „Inženýr docent Tempus. A taky kandidát

věd,“ dodal s ležérním gestem. „Přicházím za vámi kvůli tomu vašemu projektu s časem.“

Pan Mazák málem spadl pozadu i se židlí na zem. Naštěstí se na poslední chvíli zachytil okraje svého pracovního stolu. Když pak vyskočil na nohy, polévalo ho intenzivní horko. Čas na něj hleděl s mírně pozvednutým obočím, dáváje najevo zdvořilý zájem.

„Vy... jak... projekt přece...,“ vyrazil ze sebe vedoucí a bezvládně se zřítíl zpět do křesla. Tik v levém oku zintenzívněl a začal se přenášet i na zbytek obličeje. Rukou, jež mohla sloužit pro realistickou demonstraci nejvyššího stupně RichtEROVY škály, uchopil telefonní sluchátko a zasípal: „A... a... asistent!“

Když vešel docent Voříček, zástupce vedoucího, do kanceláře zalité odpoledním sluncem, našel svého nadřízeného ve strnulé pozici, která jasně naznačovala, že se od chvíle, kdy použil telefon, nepohnul.

„Ten hoch se stále ještě necítí dobře,“ vysvětlil svou přítomnost cestou ke stolu. „Poslal jsem ho domů.“

Vytrhl sluchátko z křečovitě ruky a zavěsil. Ruku položil na područku. Pracoval na tajných projektech celý život a nějaká maličkost ho nemohla rozhodit. Viděl už mnohem podivnější chování. Tak například před pár lety se podílel jako poradce na projektu zabývajícím se komunikačními schopnostmi tygrů. Byla to zakázka od telekomunikačních společností hledajících nové obzory. Jeho nadřízený tehdy strávil mnoho dní ve stanu posloucháním všech nahraných zvuků, které tygři vydávají, a sledováním videozáznamů jejich chování. Jedné noci pak vyrazil ven, sedl si na zem uprostřed

tábora a začal se celý svlékat a pečlivě olizovat. Když se ho pokusili odchytit a přinesli si patřičně velké síť, chtěl ukousnout ruku fotografovi, hrozivě odhaloval tesáky a nakonec odběhl po čtyřech do džungle. Několik dní nato ho jistá výprava zahlédla mihnout se mezi keři v doprovodu statné tygřice a od té doby ho již nikdo nespatřil. Občas to takhle zkrátka dopadlo. Vedoucí odcházeli, projekty a docent Voříček zůstávali.

„Dobrý den, jmenuji se Voříček a jsem zástupcem tuhle pana Mazáka. Mohu vám nějak pomoci?“ obrátil se na starce v křesle za stolem.

„Ovšem,“ rozzářil se opět Čas. „Právě jsem zde panu-“

„T-t-t-t.“ Obličej vedoucího se roztrásl jako pudink na automatické pračce. Zástupce se zamračil.

„Teď nás neruš, Poldíku,“ nařídil mu přísně a otočil se zpět na svého hosta, jehož úsměv nepatrně povadl, avšak nezmizel.

„Víte, je to velmi odpovědná funkce,“ řekl docent Voříček omluvně. „Někdy s ním musíte jednat jako s dítětem. Dává mu to pocit bezpečí, když je toho na něj moc.“ Láskyplně popleskal vedoucího po pleši.

„On se cítí lépe jako malé dítě?“ zajímal se upřímně Čas. Lidský postoj k věku ho vždy fascinoval, a to především proto, že ho doposud nepochopil. Nikdy nebyli schopni sladit tělesné a duševní stáří. Při malém těle se cítili dospělí, a když vyrostli, toužili býti dětmi. Ve snaze porozumět tomuto paradoxu začal dokonce používat fyzické tělo, ačkoli to znamenalo i jisté nepohodlí. On byl však ochoten snášet revma a potíže s prostatou jen proto, že věřil, že jako stařec bude na

lidi působit lépe. Že zkrátka očekávají, že bude mít dlouhý bílý plnovous a husté obočí a dlouhé bílé vlasy a hábit s mnoha záhyby. Neodradilo ho ani zklamání, že ho zatím nikdy nikdo nepoznal. Navíc shledal, že při mladším vzhledu má jisté potíže s hormonální soustavou a podléhá nejistotě při rozhodování, který orgán má vlastně používat k myšlení. V jakémkoliv věku ho také pronásledovaly vtíravé myšlenky na jídlo – zejména na různé sladké koláče, bochánky, buchty a bábovky. Přesto měl pevné tělo rád. Byl by se mu líbil i nějaký stylový doplněk, třeba kosa, ale bál se, že by ho obvinili z nekalé soutěže.

S úsměvem plným pochopení pohlédl na vedoucího projektu, který barvou i pohyblivostí v současnosti, kdy se kinetická energie jeho tváře vyčerpala, nejvíce připomínal sádrovou sochu. Rád pomáhal lidem. Jeho problém spočíval v nemožnosti vyhovět všem současně. To bylo samé: potřebuju víc času, ten čas tak letí. A pak zas: to to trvá, ten čas se vleče.

Co měl dělat?

V případě pana vedoucího se to ovšem zdálo jednoznačné. Zamyslel se. Neměl zcela jasno v tom, do jakého věku se lidé nazývají dětmi, a proto nic neriskoval.

Zástupce Voříček zamrkal a začal zvažovat, že by si dovolenou přece jen vybral o něco dříve, než počítal. Na místě, kde ještě před okamžikem trnul jeho dlouholetý kamarád Leopold, který ho v poslední době už nesmírně dráždil svou přecitlivělostí a tím